

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **F. M. R.**, nar., státní příslušnost, zastoupený JUDr. Petrem Navráilem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8.4.2015, č.j. OAM-189/VL-18-K03-R2/2009,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané dne 8.4.2015, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona neuděluje.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí včas podává žalobu. Tvrdí, že řízení jako celek je zatíženo vadami spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí současně není přezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění.

Ve věci bylo ze strany správního orgánu rozhodováno opakovaně poté, co byla předcházející rozhodnutí správního orgánu a správního soudu zrušena soudem Nejvyššího správního soudu č.j. 5Az 2/2013. Nejvyšší správní soud uložil správnímu orgánu opětovně se zabývat otázkou faktického náboženského smýšlení žalobce, neboť jeho tvrzení o vnitřní konverzi ve vyznání od islámu ke křesťanství se nejeví jako zcela věrohodná.

Dále bylo správnímu orgánu uloženo se řádně vypořádat s poklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména zprávy o stavu dodržování lidských práv v, které rozhodně nevylučují nebezpečí pronásledování konvertitů ke křesťanství v, včetně takových jeho forem, které zároveň dosahují silnější intenzity vážné újmy (a zahrnují i její vůbec nejzávažnější formy, tj. mučení a dokonce uložení trestu smrti).

Správní orgán po vrácení věci provedl se žalobcem doplňující pohovor dne 13.11.2014 a dále – jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí – měl opatřit informace o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce.

Pokud jde o podklady pro vydání rozhodnutí, označené správním orgánem na str. 19, poukázal žalobce na skutečnost, že jsou ve vztahu k vydání rozhodnutí (8.4.2015) neaktuální. Naprostá většina předmětných informací pochází z první poloviny roku 2014 a vztahuje se tak k období více než rok před vydáním předmětného rozhodnutí. Správnímu orgánu přitom musí být nepochybně z jeho úřední činnosti známo, že oblast blízkého východu prochází v posledních měsících v oblasti bezpečnostní situace neustálým vývojem a informace vztahující se k období počátku roku 2014, popř. staršímu, nemohou být relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí.

Po obsahové stránce správní orgán sice tyto poklady označuje, nicméně není vůbec zřejmé, jaký význam pro vydání rozhodnutí měly, tj. jakým hodnotícím úsudkem na ně nahlížel a jaké závěry z těchto podkladů – důkazů – učinil. Pokud jde o nejpodrobněji citovanou zprávu z června 2014, pak z jejího obsahu vyplývá, že konvertité v prostě perzekuováni jsou, ačkoliv lze na jednotlivých případech polemizovat o rozsahu perzekuce, kdy nemusí ve všech případech docházet k výkonu trestu smrti, naplňuje rozsah a způsob zacházení s konvertity nadevší pochybnost obsah pojmu pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Podle názoru žalobce tak správní orgán dospěl ve vztahu k otázce perzekuce konvertitů v Íránu k závěrům, které nemají oporu ve skutečném stavu věci, nadto si v této souvislosti neopatřil relevantní a aktuální podklady o situaci v dotčeném regionu.

Podle názoru žalobce pak dále skutkové závěry správního orgánu o tom, že konverze stěžovatele k pravoslaví je účelová, nemá v prováděných důkazech oporu. Správní orgán v tomto ohledu vychází z obsahu doplňujícího pohovoru, který se žalobcem provedl, kdy v zhodnocení jeho obsahu správním orgánem je zcela evidentně patrná snaha zveličovat skutečnosti uváděné žalobcem, z nichž správní orgán dovozuje nevěrohodnost jeho konverze a upozadřovat jeho vyjádření, které naopak o jeho vnitřním příklonu ke křesťanství svědčí. Skutečnost, že žalobce v novém prostředí svého bydliště nenavštěvuje pravidelně kostel (naposledy dle svých slov 2 týdny před pohovorem), o jeho vnitřním náboženském přesvědčení ničeho neprokazuje. Žalobce v rámci podrobného pohovoru vysvětlil veškeré

pohnutky a popsal model své křesťanské praxe, dle názoru žalobce i prokázal znalost křesťanské nauky, které odpovídá stupni jeho znalosti jazyka (bibli si žalobce sám opatřil v perském vydání) a nijak nevybočuje z rámce obecných znalostí široké křesťanské obce. V daném případě je ve zhodnocení obsahu pohovoru provedeného pracovníkem správního orgánu se žalobcem patrný značný subjektivní rozsah tohoto hodnocení, se snahou nalézat tvrzení, která je možno použít k tíži žalobce. Celkový přístup hodnocení obsahu protokolu o pohovoru ze strany správního orgánu tak žalobce považuje za účelový.

Žalobce je proto toho názoru, že závěry správního orgánu jsou i v rámci opětovně vydaného rozhodnutí nepřezkoumatelné. Účelovost a nepravdivost konverze žalobce ke křesťanství je i nadále pouze v rovině spekulace správního orgánu, vycházející z účelového způsobu hodnocení obsahu doplňujícího pohovoru se žalobcem. Současně, na základě shromážděných podkladů – byť jsou zčásti zastaralé a neaktuální – lze jednoznačně dospět k závěru o tom, že křesťanští konvertité v Iránu čelí postihům, které jsou podřaditelné pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného, č.j. OAM-189/VL-18-K03-R2-09 ze dne 8.4.2015 zruší a vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Současně požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení související s právním zastoupením.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost podané žaloby, nesouhlasí s ní, neboť správní orgán rovněž při svém nynějším rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu a odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.11.2014 a informace, které správní orgán v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území

Uvedl, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19.3.2009 je již druhou v pořadí, kterou žalobce na území ČR podal. Poprvé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 31.3.2007. Správní orgán rozhodnutím ve věci o první podané žádosti žalobce, č.j. OAM-1-29/VL-10-ZA04-2007, ze dne 4.12.2007, neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany. V předcházejícím správním řízení správní orgán dospěl k závěru, že výpověď žalobce je nevěrohodná. Správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí byla následně potvrzena, jak rozsudkem Krajského soudu v Brně (č.j. 56Az 23/2007-25 ze dne 14.5.2008), tak i odmítnutím žadatelovy podané kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem ze dne 11.2.2009 (č.j. 5Azs 89/2008-62).

V případě své první žádosti se žalobce přihlásil k islámu a tvrzeným důvodem jejího podání a důvodem žalobcova odchodu z vlasti bylo členství ve studentské organizaci, kvůli němuž měl být žalobce státními orgány Iránu pronásledován. Správní orgán připomíná, že žalobce žádal již dříve v minulosti o udělení mezinárodní ochrany i ve v roce 1999, německé orgány tehdy označily žadatelem předložené doklady, kterými chtěl dokázat své pronásledování ze strany iránských orgánů za falešné a následně byl žalobce

deportován zpět do vlasti. O mezinárodní ochranu žalobce podruhé požádal v ČR dne 19.3.2009. Jako důvod k podání své nové žádosti označil to, že dne 19.8.2008 konvertoval ke křesťanství a s tím spojené jeho obavy ze zadržení a vykonání trestu smrti v případě svého návratu do Íránu z důvodu své konverze. Správní orgán dále k věci uvedl, že rozhodnutím správního orgánu, č.j. OAM-189/VL-18-K03-2009 ze dne 8.12.2011, které nabylo právní moci dne 29.12.2011, nebyla výše jmenovanému žadateli mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který svým rozsudkem, č.j. 41Az 1/2012-52 ze dne 30.1.2013 žalobu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým rozsudkem č.j. 5Azs 2/2013-26 ze dne 29.5.2014 zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak i správního orgánu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dle názoru soudu správní orgán musí odstranit vadu řízení spočívající ve skutečnosti, že výše jmenovaný nebyl informován o provedení výslechu svědka v jeho věci; rovněž je dle soudu nutné opětovně posoudit výpovědi žadatele a vyhodnotit, zda se v jeho případě jedná o věrohodnou konverzi k pravoslavnému křesťanství, zda je praktikujícím křesťanem a v tomto světle pak rovněž posoudit i možnost pronásledování výše jmenovaného v jeho vlasti. V této souvislosti je správní orgán rovněž povinen si obstarat adresné, věrohodné a aktualizované informace o zemi původu žadatele. Vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu, tedy přistoupil správní orgán k opětovnému posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o v žalobě tvrzenou neaktuálnost podkladů, které správní orgán v průběhu správního řízení shromáždil o zemi původu žalobce, správní orgán je toho názoru, že současnou situaci vyhodnotil způsobem odpovídajícím dostupným informacím a že tyto informace jsou přiměřeně aktuální. Předmětný příběh žalobce zapadá do rámce, který byl vytvořen správním orgánem shromážděnými zprávami. Tvrdí-li žalobce, že bezpečnostní situace v oblasti, a to včetně, prochází v posledních měsících neustálým vývojem a informace vztahující se k polovině roku 2014 nebo i starší, nemohou být relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí, správní orgán připomíná, že právě v případě zemí, kde se situace relativně rychle mění, se stává, že po vyžádání zpráv, v mezidobí než jsou zpracovány, je situace znovu jiná, než byla v době vyžádání zprávy. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace odpovědně vyhodnocena. Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace. Správní orgán podotýká, že žalobci byla ve dnech 13.11.2014 a 19.1.2015 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí se s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce však dne 13.11.2014 této možnosti nevyužil, jen sdělil, že ví, jaká je situace křesťanů v, Nenavrhl doplnění podkladů, ani se nevyjádřil ke zdrojům informací a způsobu jejich získání. Dne 19.1.2015 pak uvedl, že do deseti dnů správnímu orgánu zašle poštou své vyjádření k uvedeným informacím, k jejich zdrojům a způsobu jejich využití a rovněž k jejich možnému doplnění. Správní orgán sdělil, že do doby vydání napadeného rozhodnutí neobdržel žádné písemné ani ústní podání žalobce. Správní orgán musí zcela odmítnout pouhý obecný odkaz na neaktuálnost shromážděných informací a je naopak toho názoru, že si k řádnému posouzení žádosti žalobce obstaral informace relevantní, přiměřeně aktuální a vztahující se k náboženské svobodě v zemi původu žalobce, zejména se zvláštním přihlédnutím k situaci osob konvertujících ke křesťanství. Uvedl, že od roku 2011 došlo ve způsobu, jakým způsobem úřady zacházejí s konvertity ke křesťanství jen k jedné významné změně, a to k vykrystalizování názoru, že na konvertity ke křesťanství nelze obvinění z odpadlictví uplatňovat. V podrobnostech správní orgán odkázal na své obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 13 až 21.

Správní orgán je po novém projednání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany uložené mu Nejvyšším správním soudem nucen konstatovat své opětovné zjištění o nevěrohodnosti žalobcova přestoupení k pravoslavné víře pouze z důvodu jeho náboženského přesvědčení. Správní orgán ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu znovu posoudil otázku, zda se v případě žalobce jedná o skutečného a praktikujícího křesťana. Právě v této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 19.8.2004, č.j. 4Azs 152/2004 - 36, který Nejvyšší soud citoval v rozsudku, jímž zrušil, jak už bylo uvedeno, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.1.2013, č.j. 41Az 1/2012-52 a původní rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ze dne 8.12.2011, č.j. OAM-189/VL-18-K03-2009 a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Z citovaného rozsudku vyplývá, že je obtížné, ne-li nemožné, stanovit jakákoliv měřítko hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženské víře, na druhou stranu však lze jistou, alespoň minimální povědomost o této víře od žadatele o mezinárodní ochranu, který tvrdí, že zastává určitá náboženská přesvědčení, o která opírá své azylově relevantní důvody, požadovat v těch případech a v tom rozsahu, které odpovídají osobním charakteristikám daného žadatele i charakteristikám prostředí, z něhož pochází. Správní orgán se tedy věrohodností žadatele o mezinárodní ochranu musí zabývat a věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod. V tomto smyslu není, uvádí se dále v tomto rozsudku, vyloučeno ani provádění vhodných výsledků svědků a zjišťování rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností. Zde je třeba poukázat na řadu výroků a především jednání a chování žadatele. Ten měl opouštět svoji zemi původu z důvodu své snahy změnit své náboženské vyznání, přičemž o křesťanství se měl zajímat již minimálně od roku 2001, přičemž k samotné konverzi žadatele došlo až v roce 2008. Správní orgán podotýká, že žalobce, jak je zřejmé z protokolu o doplňujícím pohovoru, ani více jak po čtrnácti letech svého zájmu o křesťanství a po sedmi letech od svého křtu neví, z jakých částí se skládá Bible, nezná základní povinnosti křesťana, či tzv. desatero, nezná křesťanský význam Velikonoc a není tedy vůbec jisté, jak může svou víru praktikovat. Žalobce nebyl v posledním roce ani jednou na bohoslužbě, nestýká se s ostatními spoluvěřícími, mimo modlení se doma, nevyvíjí žádné jiné aktivity náboženského charakteru. Žalobce ani neslaví, rovněž s odkazem na modlení se doma, náboženské svátky, neboť podle svého vyjádření „má na to málo času“, který mu zabírá provozování restaurace. Toto vysvětlení žalobce, jakožto osoby přecházející z Iránu pro náboženskou nesvobodu a člověka, jak sám uvedl, toužícího žít čistým náboženským životem, které nyní dodal v doplňujícím pohovoru, považuje správní orgán za naprosto nedostatečné až absurdní. Správní orgán dospěl k závěru, že se proto nelze ani logicky domnívat, že se žalobce po návratu do vlasti zapojí do náboženského života a s ním spojených úkonů, pro jejichž praktikování by tam byl vystaven skutečné hrozbě, např. trestního stíhání, protože na území České republiky, kde je mu plně a bez jakéhokoliv omezení umožněn náboženský život, již minimálně po dobu jednoho roku své křesťanské náboženské vyznání (mimo svůj domov) žádným svým způsobem neprezentuje. Správní orgán si je plně vědom, jak se píše i v žalobě, že to není pouze četnost návštěv „kostela“, tj. osobní účast toho kterého věřícího na bohoslužbách, co svědčí o jeho vnitřním náboženském přesvědčení. Nicméně je třeba podotknout, že to byl právě žalobce, který ve svých dřívějších pohovorech k jeho nynější žádosti opakovaně vypověděl, že do kostela chodí velmi často, a to zejména z důvodu své

vnitřní potřeby a kvůli atmosféře. Také v posledním doplňujícím pohovoru dne 13.11.2014 se žalobce, i když přiznal, že v kostele již rok nebyl, pokoušel navázat na svou dosavadní výpovědní linii, kdy vyjádřil lítost nad tím, že v kostele již dlouho nebyl, protože jako provozovatel restaurace nemá tolik času, aby dojížděl do pravoslavného kostela ze až do Správní orgán podotýká, že i když ve Zlíně opravdu není pravoslavný kostel, působí zde však pravoslavná církevní obec (.....) a v domovní kapli jsou každou neděli slouženy v 9.00 pravidelně bohoslužby a probíhají zde také ve svátečních dnech bohoslužby svátků. Před liturgií je možné též se vyzpovídat. Probíhá tu setkání spoluvěřících a rovněž i výuka katechizmu pro dospělé. Správní orgán tak v souvislosti s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu uzavírá, že žalobce má i nadále zcela minimální povědomí o křesťanském náboženství, a to přesto, že se jeho studiu věnuje od roku 2001 a sedm let je pokřtěn, nezapojuje se vůbec do náboženského života pravoslavné komunity v České republice, duchovní vývoj žalobce s postupem času není patrný a jeho znalosti křesťanské věrouky, ač se tak mohlo dříve v některých ohledech jevit (viz uvedený zrušující rozsudek NSS), se během doby čtyř let mezi posledními dvěma pohovory nijak neprohloubily.

Správní orgán znovu také odkázal na obsah zprávy Dánské imigrační služby „Aktuální situace křesťanských konvertitů v “ z června 2014. Správní orgán je toho názoru, že se pečlivě zabýval nejen situací křesťanských konvertitů v Íránu z hlediska podmínek udělení azylu, okolnostmi a důvody odchodu žalobce z vlasti, důvody podání jeho opětovné žádosti, dále též konkrétní situaci žalobce v kontextu jeho tvrzení o konverzi ke křesťanství, ke kterému mělo dojít v České republice ještě během soudního přezkumu rozhodnutí o jeho první žádosti, ale i okolnostem týkajících se možného návratu žalobce do vlasti, a to na základě podkladů, které citoval ve svém rozhodnutí. Zmiňovaná zpráva Dánské imigrační služby uvádí, že *pokud se konverze nestane veřejně známou, nepředstavuje ani v problém. Pokud se však konvertita aktivně zapojuje do neformálních církevních aktivit a obrací například i na víru další osoby, pak existuje riziko, že takový konvertita bude mít se svou vírou v Íránu problémy.*

Žalobce však opustil Írán bez problémů na svůj cestovní doklad, k jeho konverzi došlo až na území České republiky, ani zde však není nijak navenek nábožensky aktivní, s nikým z náboženské obce se dlouhodobě nestýká, natož aby víru sám aktivně šířil, což trestají nejpřísněji, modlí se pouze doma, nedá se tedy ani logicky očekávat, že by se žalobce hodlal ve vlasti zapojit aktivně do veřejného náboženského života, když tak nečiní ani v České republice, kde je náboženská svoboda, jakož i její šíření, chráněno ústavou.

Proto správní orgán uzavírá, že dle jeho názoru žalobci nebezpečí pronásledování z důvodu náboženství ve vlasti nehrozí.

Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku tohoto ze dne 29.5.2014, č.j. 5Azs 2/2013-26, v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Vzhledem k tomu, že žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, navrhoval, aby soud takovou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojeného spisu bylo zjištěno, že skutečně o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 19.3.2009 již žalovaný, a poté i Krajský soud v Brně jednou rozhodovali.

Ministerstvo vnitra ČR 8.12.2011 pod č.j. OAM-189/VL-18-V03-2009 žalovaný rozhodlo tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, se žalobci neuděluje.

S tímto rozhodnutím žalobce vyjádřil nesouhlas, podal proti němu žalobu ke Krajskému soudu v Brně a ten rozsudkem ze dne 30.1.2013, č.j. 41 Az 1/2012-52 rozhodl tak, že žalobu žalobce zamítl.

Dospěl totiž k závěru, že žaloba důvodná není. Uvedl, že z toho, co bylo v podrobném odůvodnění citováno krajským soudem, vyplývá, že žalovaný se případem žalobce velmi podrobně zabýval, a to v situaci, kdy byla podána v rozpětí několika let druhá žádost o udělení azylu a žalobce uváděl v této druhé žádosti skutečnosti pro udělení azylu jiné než v žádosti první. V první žádosti uváděl opuštění a strach z návratu z důvodu účasti na studentských protestech, následujícího zatčení a věznění a ve druhé žádosti se jednalo o skutečnosti jiné, kdy uváděl sice odjezd z Íránu ze stejných důvodů, nicméně jeho obavy měly být při návratu do Íránu, když se obával, že by mohl být potrestán, a to i trestem smrti. Bylo to proto, že konvertoval z islámu na křesťanské náboženství.

V tomto směru správní orgán dle názoru soudu provedl velmi rozsáhlé dokazování, kdy bylo uskutečněno několik pohovorů s žalobcem proto, aby správní orgán zejména zjistil, zda je tvrzení žalobce účelové, když tím, že přešel na jinou víru, si chtěl na správních orgánech vymoci, že nebude muset opustit ČR. Takže bylo zjišťováno, jaký rozsah znalostí o křesťanském náboženství z jeho strany je, byl vyslýchán dokonce protorej Mgr., který prováděl křest žalobce. Soud se shodl se správním orgánem, že z jeho podrobné výpovědi a z toho, co uvedl sám žalobce, že jejich výpovědi nejsou totožné, zejména ohledně délky navštěvování kostela žalobcem před provedeným křtem, kdy právě v této délce se zásadně odlišují a navíc se soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že u člověka, u kterého přestup na jiné náboženství je v jeho životě, kdy vyrůstal v muslimské společnosti, a kdy problémy s jiným náboženstvím jsou značné, zcela zásadním životním rozhodnutím a v takovém případě by člověk měl podrobněji znát zásady tohoto náboženství, vědět podrobněji, v čem spočívají odlišnosti od muslimského náboženství, tzn. být o tomto náboženství podrobněji zpraven, než je samotný žalobce, když tvrdí, že o křesťanství – pravoslaví se začal zajímat už v době svého pobytu v Íránu, a to značně intenzivně a navíc, pokud by se nemělo jednat o tvrzení účelové, v době, kdy probíhalo řízení o první žádosti o azyl žalobce, tedy kdy probíhalo zejména kasační řízení, již byl žalobce pokřtěn, takže nejméně v této době, ale už i dříve, tedy v době, kdy se rozhodl konvertovat na křesťanství, což bylo delší dobu před provedením křtu, mohl o této skutečnosti, pokud by to nebyla skutečnost pouze účelová, informovat např. Krajský soud v Brně při podání žaloby proti prvnímu zamítavému rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nebo alespoň v průběhu tohoto řízení a nabídnout v tomto směru důkazy, a to např. výsledkem svého známého –, který o této skutečnosti věděl, případně protoreje Mgr., apod. Nic takového však žalobce neučinil, což se jeví soudu přinejmenším podivné, a jak vyplývá ze správního spisu, jde

o účelové jednání žalobce, neboť řízení o mezinárodní ochranu je vždy zahájeno až poté, kdy žalobce bezprostředně hrozí nebezpečí opustit území ČR. Toto je dle názoru soudu také jednoznačným důkazem účelovosti jednání žalobce. Soud je jednoznačného názoru, že se jedná o jednání ze strany žalobce účelové, tedy pouze za účelem snahy zlegalizovat svůj pobyt na území ČR. Navíc toto vše, tedy nevěrohodnost jednání žalovaného, umocňuje také ta skutečnost, že v rámci azylového řízení v Německu předložil podvržené dokumenty a navíc poté, co do České republiky přicestoval, místo toho, aby hned požádal o mezinárodní ochranu, se pokusil o nelegální přechod hranic do Německa (tyto skutečnosti vyplývají z rozhodnutí NSS, č.j. 5Azs 89/2008-62). V tomto směru soud uzavírá, že tvrzení žalobce v průběhu nynějšího řízení o udělení mezinárodní ochrany pokládá za tvrzení účelová, jeho činy i skutky podkládá rovněž na účelové, jak bylo již uvedeno, ve snaze za každou cenu si zlegalizovat pobyt na území ČR. Správní orgány přitom musely vycházet zejména z výpovědi samotného žalobce, což také činily, navíc pak tato byla konfrontována s pořízenou svědeckou výpovědí protoreje Mgr., když i z porovnání této výpovědi a výpovědi žalobce vyplývá účelovost jednání žalobce (např. jiná délka navštěvování kostela).

Soud uvádí, že protorej dle soudu rozhodně věděl, jak dlouhou dobu žalobce před křtem kostel navštěvoval, zvláště když se jednalo o cizince, o němž věděl, že chce zlegalizovat pobyt na území ČR, a když věděl, že konverze z muslimské víry na křesťanskou není běžným každodenním jevem, je spíše něčím výjimečným, takže rozhodně by se nemohl splést, pokud jde o návštěvu kostela, v otázce řady měsíců.

Správní orgány dle soudu se důsledně v rozhodnutí zabývaly i tím, zda žalobce splňuje podmínky pro zákonné ustanovení dle § 14 nebo § 14a zákona o azylu a s jejich odůvodněním se soud ztotožňuje.

Pokud jde o otázku humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá a soud je s tímto také ve shodě, že žalovaný se zabýval také sociální a ekonomickou situací žalobce, když přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, k tomu, že do ČR přicestoval sám, nikoliv s rodinou, když, jak vyplynulo z průběhu správního řízení, většina jeho rodinných příslušníků žije v

Neméně podrobně se pak dle soudu žalovaný zabýval i důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, když v tomto směru si obstaral celou řadu listinných důkazů o situaci v Íránu, s těmito listinnými důkazy žalobce seznámil a také soud sdělení v těchto listinných důkazech pokládá za sdělení objektivní, skutečnosti v nich uváděné jsou skutečnostmi, které jsou zjišťovány demokratickými státy a soud se ztotožňuje také s tím, že ani v tomto případě není důvod v případě návratu žalobce do země jeho původu se obávat vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, a to proto, že žalobce Írán opustil na základě platného pasu s uděleným platným českým vízem za účelem obchodním a ze zprávy z června 2011 vyplývá, že po přeletu do Íránu by byl žalobce zkontrolován ve směru platnosti cestovního pasu a kontrolní systém odhalí, zda osoba vstupuje nelegálně nebo má se státními úřady nevyřízené záležitosti, což v případě žalobce není, ČR navíc nesdílují při návratu cizinců do vlasti, že byli v ČR žadateli o udělení mezinárodní ochrany, přičemž cestování do zahraničí, jak vyplývá ze zprávy z dubna 2011, je zaručeno Ústavou, když vláda vyžadovala povolení k výjezdu, které však žalobce nevlastnil. Pokud pak jde o družku žalobce paní L. L., k ní se žalovaný podrobně vyjadřuje na straně 16 svého rozhodnutí, přičemž

s tímto zdůvodněním se soud zcela ztotožňuje, a pokud jde o obavu žalobce ohledně konverze u příslušníků islámu, tomuto se žalovaný ve svém rozhodnutí také podrobně věnoval, když odkázal rovněž na zahraniční zprávy, z nichž bylo zjištěno, že v praxi má taková osoba problémy zejména v rodině a k odsouzení člověka za odpadlictví je velmi zřídka, když uvádí z citované zprávy, že k poslednímu případu mělo dojít v roce 1990, navíc se jednalo o duchovního, což žalobce není a odsouzeného i za další trestné činy. Soud uzavřel, že ani v tomto případě žalobce nehrozí trest smrti, jak uvádí ve své žalobě.

Soud tedy uzavřel, že skutkový stav byl ze strany žalovaného řádně zjištěn, když skutečně v dané věci se případem žalovaný velmi podrobně zabýval a věc také správně právně posoudil, a to na základě všech podkladů založených ve správním spise, skutečností zjištěných ze spisu Krajského soudu v Brně, sp.zn. 56Az 231/2007 a zejména z velmi podrobných a rozsáhlých pohovorů se žalobcem i slyšeného svědka.

S tímto rozsudkem Krajského soudu v Brně žalobce nesouhlasil, podal proti němu kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozsudkem, č.j. 5AZs 2/2013-26 ze dne 29.5.2014 zrušil jednak rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.1.2013, č.j. 41Az 1/2012-52, ale také rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8.12.2011, č.j. OAM-189/VL-18-K03-2009 a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že za dané situace nemohl krajský soud rozhodnutí žalovaného pořádně přezkoumat v rozsahu žalobních bodů a toto rozhodnutí tak měl ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit.

Nejvyšší správní soud uvedl, že bude nutné, aby žalovaný v průběhu dalšího řízení znovu, na základě všech zjištěných skutečností svědčících nejen v neprospěch stěžovatele (přičemž Nejvyšší správní soud nepopírá, že jsou zde rovněž skutečnosti snižující věrohodnost stěžovatele – např. jeho předchozí nevěrohodná žádost o udělení mezinárodní ochrany či pokus o nelegální přechod hranice do Německa), ale i v jeho prospěch, vyhodnotit, zda se v jeho případě jedná o věrohodnou konverzi k pravoslavnému křesťanství, a zda tedy je stěžovatel autentickým, praktikujícím křesťanem, či nikoliv.

Pokud by se jednalo o konverzi reálnou, věrohodnou, bylo by třeba tuto skutečnost dále velmi pečlivě zvažovat v kontextu § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z hlediska možných důvodů pro udělení azylu spočívajících v důvodném strachu z pronásledování na základě náboženství, jakkoliv tyto možné důvody nastaly v převážné míře až poté, co stěžovatel opustil zemi původu (tzv. status *uprchlíka sur place*). V této souvislosti se NSS rovněž ztotožňuje s námitkou stěžovatele, že žalovaný hodnotil shromážděné důkazy o možném nebezpečí pronásledování konvertitů ke křesťanství v zemi původu stěžovatele selektivně, a že krajský soud se s takovým hodnocením bez jakékoliv podrobnější úvahy ztotožnil.

Je třeba totiž vzít v potaz, že nejen stěžovatelem uváděné zdroje zmiňované např. v „doplnění k žádosti o azyl“ ze dne 8.12.2011 (s nímž se žalovaný ovšem před vydáním svého rozhodnutí nemohl seznámit), či v „podnětu“ doručeném žalovanému dne 2.11.2010,

a materiály, které stěžovatel sice neuplatnil ve správním řízení, ale předložil je v řízení o žalobě krajskému soudu, a k nimž se krajský soud výslovně vůbec nevyjádřil, ale ani materiály, na které se odvolává ve svém rozhodnutí sám žalovaný, a které jsou součástí správního spisu /tj. Informace norského Centra informací o zemích původu (.....) z 10.6.2009, obdobná zpráva ze dne 7.7.2011, či výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2010 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických/, rozhodně nevylučují nebezpečí pronásledování konvertitů ke křesťanství v Íránu, včetně takových jeho forem, které zároveň dosahují silnější intenzity vážné újmy (a zahrnují i její vůbec nejzávažnější formy – tj. mučení a dokonce uložení trestu smrti).

Např. ze zmíněné zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických vyplývá, že přinejmenším v letech 2008 až 2010 docházelo k zatýkání křesťanských konvertitů, či tyto osoby byly vystaveny různým významnějším příkořím ze strany oficiálních úřadů. Z uvedených Informací o zemích původu pak plyne, že křesťanstí konvertité v Íránu nečelí hrozbě nejvážnějších represí či trestu smrti (zprávy uváděné stěžovatelem v žalobě naznačují nebezpečí zabití i po propuštění z vazby, a to i ze strany nestátních původců pronásledování), zpravidla za situace, kdy svou víru nedávají veřejně najevo, dále nepůsobí v rámci tzv. domácích církví a popř., když v příslušném řízení před soudem své odpadlictví od islámu popřou či odvolají. V této souvislosti je ovšem nutno poukázat na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 5.9.2012, *ya Z, C-71/11 C-99/11*, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 80, podle něhož „článek 2c směrnice 2004/83 musí být vykládán pouze v tom smyslu, že obavy žadatele před pronásledováním jsou oprávněné, jestliže příslušné orgány s ohledem na osobní situaci žadatele mají za to, že je důvodné domnívat se, že po jeho návratu do země původu bude vykonávat náboženské akty, které jej vystaví skutečnému nebezpečí pronásledování. *Při individuálním posuzování žádosti směřující k získání postavení uprchlíka uvedené orgány od žadatele nemohou důvodně očekávat, že se těchto náboženských aktů vzdá*“. Jinak řečeno, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu vyžadovat, aby předešel svému pronásledování v zemi původu tím, že se vzdá projevu své víry, a to včetně projevů učiněných na veřejnosti. Přitom mj. ze zmiňované informace z 10.6.2009 jednoznačně vyplývá, že pokud konvertita své zřeknutí se neodvolá, tedy „*pokud jsou splněna všechna kritéria, je pro mužského pohlaví trestem za konverzi smrt*“.

Sám žalovaný ve svém rozhodnutí nepopírá, že v některých případech k odsouzení za odpadlictví dochází („*dochází k odsouzení člověka za odpadlictví jen velmi zřídka*“); konstatuje také, že k poslednímu případu popravy mělo dojít v roce 1990. Žalovaný však pomíjí, že podle Informace norského ze 7.7.2011 a podle obdobné Informace z 10.6.2009 po roce 2005, kdy se stal prezidentem (tuto funkci vykonával do roku 2013), se situace zhoršila i pro příslušníky náboženských menšin (včetně těch v „tradičních“), přičemž počet formálně vznesených obvinění v případě konvertitů vzrůstá; během procesů jsou konvertité podle citovaných informací donucováni k prohlášení, že svého aktu litují a přejí si vrátit se k Citované zprávy také hovoří o jiných formách trestání, než jsou popravy, a to odsouzení k trestu odnětí svobody. V případě vazebního stíhání má také docházet k mučení či nelidskému či ponižujícímu zacházení. I v těchto ohledech je přitom možné opět odkázat i na zmiňovanou zprávu Ministerstva zahraničních věcí

Uvedené skutečnosti žalovaný ve svém rozhodnutí v podstatě pominul, a proto lze jím provedené hodnocení důkazů považovat za selektivní a neúplné. Obdobné hodnocení je pak třeba vztáhnout i na rozhodnutí krajského soudu, přičemž ani žalovaný ani krajský soud se nezabývali ani stěžovatelem uváděným problémem možného pronásledování konvertitů ze strany soukromých osob, íránským režimem dle jeho tvrzení tolerovaným. Jak již bylo také řečeno, krajský soud se nijak nevypořádal s konkrétními tvrzeními, které stěžovatel nad rámec skutečností, které uváděl ve správním řízení, prezentoval v žalobě proti rozhodnutí žalovaného (a to ani z hlediska přípustnosti takových tvrzení).

Je třeba přitom připomenout, že za pronásledování se ve smyslu § 2 odst. 8 ve spojení s § 12 zákona o azylu se považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Nejedná se tedy jen o hrozbu trestu smrti nebo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, tedy o příkoří, která dosahují rovněž intenzity vážné újmy, ale i např. o případné uvěznění, diskriminační trestní stíhání apod., tedy závažná porušení lidských práv souvisejících v daném případě s náboženským vyznáním. Právě v tomto kontextu bude třeba v případě závěru o věrohodnosti stěžovatelovy konverze ke křesťanství relevantní důkazy, a to především adresné, věrohodné a aktualizované o informace o zemi původu, pečlivě znovu vyhodnotit.

Pokud by žalovaný po provedeném dokazování nakonec dospěl k závěru, který by musel být ovšem prokázán zcela jednoznačně, že se jedná o konverzi účelovou, tedy pouze předstíranou, je nezbytné se dále zabývat, opět ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu tím, zda stěžovateli ze strany možných původců pronásledování může být přestupek ke křesťanství připisován, a zda se íránské státní orgány či jiní možní původci pronásledování mohou o tom, že byl stěžovatel pokřtěn, dozvědět. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje. Tedy za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho náboženské přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu rozhodné, zda žadatel náboženské postoje, pro které je pronásledován, nebo pro které mu pronásledování hrozí, skutečně zastává. V návaznosti na již uvedené zdejší soud ovšem dodává, že v případě, že stěžovatel není upřímným křesťanem, lze po něm legitimně očekávat, že bude svůj křest, k němuž fakticky bezesporu došlo, skrývat; naopak v opačném případě není možné, jak již bylo řečeno.

Teprve v situaci, kdy by žalovaný jakoukoli možnost pronásledování z důvodu náboženství, ať již stěžovatelem vyznávaného nebo jemu případně připisovaného, vyloučil, a tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nemá nárok na udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, byly by na místě úvahy, který již rozhodnutí žalovaného z větší části obsahují, a které hodnotí žádost stěžovatele z hlediska dalších případných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které však již nemají souvislost s jeho tvrzeným náboženským vyznáním (zejména žalovaným již posuzovaná skutečnost, že by byl stěžovatel navrácen do země původu po jeho delším pobytu v zahraničí, kde žádal o mezinárodní ochranu), a které by tudíž mohly vést pouze k udělení doplňkové ochrany, a to pouze za podmínky, že by představovaly v případě

navrácení stěžovatele do země původu skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Z rozsudku NSS pak vyplývá, že žalovaný bude postupovat podle právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný poté provedl opětovně pohovor se žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 13.11.2014, když předchozí pohovor s žalobcem byl proveden předtím dne 17.2.2011, tedy před třemi a půl lety. Na dotaz žalobce uvedl, že od té doby se nic důležitého v jeho životě nestalo, nyní žije však ve, má tam vlastní restauraci (vzhledem k azylovému řízení nemůže však být oficiálně jako vlastník veden), má svůj byt, auto. Dále uvedl, na dotazy, že s křesťanstvím se seznámil již v, Hlavním popudem byla jeho kamarádka, Ještě před tímto seznámením, již žalobce studoval ohledně křesťanství různou literaturu, po seznámení s uvedenou, kdy mu tato hodně věcí vysvětlila a poučila ho, se začal o křesťanství zajímat více. Co ho ke křesťanství vedlo, byla, a zákony, které v křesťanství panují. Toto ho vždy lákalo a zajímalo ho. V Iránu však v kostele nikdy nebyl, neboť by to pro něho bylo nebezpečné, občas se však scházel s některými, kteří byli křesťany a některé otázky společně probírali a oni žalobce poučovali.

Dále sdělil, že na území České republiky již dlouho v kostele nebyl, sdělil, že ve žádný kostel není, nejbližší je v, nebyl tam, protože na to nemá čas. Dokud žil v, kde kostel byl, občas do něho zašel. S protorejem se také už dlouho neviděl.

Na dotaz, jak praktikuje náboženský život na území České republiky, uvedl, že zde žádné problémy nemá, většinou se modlí doma, má, kterou si čte. Uvedl, že do kostela v začne chodit. Dále sdělil, že žádné náboženské úkony na území ČR mimo domov neprovádí.

K dotazu, jaké zná modlitby, uvedl, že modliteb je hodně, většinou jsou ve formě přikázání, pravidel. Když se chce modlit, k tomu žádnou knihu nepotřebuje, může se modlit podle svého srdce, modlí se za své zdraví, práci a svůj život. Názvy modliteb nezná, jeho oblíbenou modlitbou je, když se modlí za Ježíše Krista, modlí se za své bližní a hlavně za to, že musí konat správné věci, co nejméně lhát.

Na dotaz, zda již přečetl, když v pohovoru 27.10.2010 uvedl, že ji přečetl půlku, odpověděl, že celou zatím nepřečetl. Pak sdělil, že jako takovou ji celou četl, ale ne celou si ji pamatuje. Na dotaz, jak často v ní čte, sdělil, že Bibli má stále na stole, některé pasáže má podtržené, jak často si v čte, neuvedl. Dále byl dotazován, s jakými postavami se setkal při čtení, odpověděl, že hlavní jsou lidé kolem, mezi nimi i ten, který ho prozradil. Jeho jméno si nepamatuje. Na jiné jméno z okruhu lidí kolem uvedl, že jde o, ta měla vedle sebe jednoho člověka, jehož jméno si také ale nepamatuje, ten byl u narození Na další jména si nevzpomíná. Na dotaz, jaké zná křesťanské svátky, a jak je slaví, uvedl, že nejdůležitějším svátkem jsou Velikonoce. Na dotaz, co Vánoce, uvedl, že ty také se slaví, jde o narození Pro pravoslavné jsou však nejvýznamnějším svátkem Velikonoce a jsou ještě nějaké další malé svátky. Pokud jde o Velikonoce v roce 2014, uvedl, že Velikonoce se normálně slaví v kostele, když však není příležitost, tak doma. V roce 2014

Velikonoce v kostele neslavil. Na dotaz, jaké jsou základní povinnosti křesťana, uvedl, že se musí mluvit pravda, nekrást, nezabít, zdravě žít apod.

Dále pak sdělil na dotaz, zda je s někým v kontaktu v, uvedl, že s rodinou a kamarády, a to přes internet a telefon. Nikdo z ho na území nenavštívil, uvedl však, že v případě jeho návratu do, by to pro něho bylo velmi nebezpečné. Jeho jméno už znají v každé pravoslavné církvi na celém světě. Sdělil, že když je vystaven dekret o křtu, tak si myslí, že se to napíše i na internet. Měl obavu, že pokud by přiletěl na letiště do, bude ihned zadržen a vězněn a na konci by ho čekal trest smrti. Neví přesné datum, ale myslí si, že před třemi týdny byli dva lidé, kteří o křesťanství jenom mluvili a byli popraveni. Konkrétně o jeho osobu není v Íránu zájem, tedy o osobu jako takovou. Jde o to, že jeho jméno je na „černé listině“. Je to díky tomu, že změnil náboženství, a že v žádá o azyl. Dále sdělil, že na území je již 8 let. Má zde jasnou představu o svém životě, vrátit do se nechce a ani nemůže.

Po tomto doplňujícím pohovoru pak žalovaný dne 8.4.2005 vydal nové rozhodnutí pod č.j. OAM-189/VL-18-K03-R2-2009, kdy opětovně rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se žalobci neuděluje. Krajský soud v Brně uvádí, že ve svém rozhodnutí (toto rozhodnutí má 22 stran) se žalovaný celým případem žalobce velmi podrobně zabýval a soud dospěl k závěru, že bylo nutné vyjít, což žalovaný učinil, především z výpovědi samotného žalobce, a také z informací, které byly v průběhu správního řízení shromážděny ohledně politické a bezpečnostní situace v Íránu a stavu dodržování lidských práv. Žalovaný citoval ve svém rozhodnutí zprávy o aktuální bezpečnostní a politické situaci v, když nejčerstvější zprávy byly získány z z června 2014 a týkala se aktuální situace křesťanských konvertitů v a Zprávy o dodržování lidských práv v za rok 2013 získaná z z 27.2.2014 a zpráva z z února 2013. Žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit před vydáním rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady pro vydání rozhodnutí nebo vznést námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání.

Nic takového však žalobce neučinil, kdy soud uvádí, že on sám ani nenavrhl v tomto směru provádění dalšího dokazování, ani žádný podklad o bezpečnostní a politické situaci v Íránu či dodržování lidských práv v této zemi nenavrhl. Soud na tomto místě uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v otázce aktuálnosti či neaktuálnosti podkladů v tom, že na situaci je třeba nahlížet s ohledem na to, že v zemích blízkého východu se situace ohledně dodržování lidských práv či politická situace v zemi rychle mění, že je skutečně možné, že po vyžádání zpráv je pak situace opět jiná, než byla v době vyžadování zpráv, a že je tedy třeba danou situaci, s ohledem právě na tyto skutečnosti, posuzovat velmi citlivě a obezřetně. Soud uvádí, že není možné a není v silách správního orgánu před vydáním rozhodnutí vyžadovat každý měsíc či týden nové zprávy.

Soud však uvádí, že zprávy o bezpečnostní a politické situaci a dodržování lidských práv v Íránu byly získány všechny ze zemí s demokratickým režimem, a proto o jejich pravdivosti není důvodu pochybovat.

Jak krajský soud již zdůraznil ve svém předchozím rozsudku, je třeba vycházet při zjišťování skutkového stavu zejména z výpovědí samotného žalobce, kterému byla položena řada otázek v tom smyslu, aby správní orgán získal přehled o jeho skutečné či účelové konverzi ke křesťanství, na ně žalobce bez problémů odpovídal a nenamítal ničeho v tom směru, že by jeho odpovědi byly zachyceny nesprávně či účelově.

Soud zde shrnuje příběh žalobce, který je následující:

Žalobce sám uvádí, že o křesťanskou víru se začal intenzivně zajímat již v době, kdy žil v Íránu (hovoří od roku 2001), zejména na popud své arménské přítelkyně. S podstatou této víry ho seznamovala a dále uvedl, že již v době, kdy žil v Íránu, také v tomto směru již začal studovat určitou literaturu. Jeho zájem o křesťanskou víru se prohloubil poté, kdy přišel na území, tedy v roce 2008, když v témže roce byl i pokřtěn.

Pokud jde o žalobce, v případě vydání rozhodnutí žalovaného, které je nyní předmětem soudního přezkumu, se psal rok 2015 a žalobce, jak sám uvádí, se o křesťanství začal zajímat a určitou literaturu studovat již v roce 2001. Žalobce tedy uvádí, že o křesťanskou víru se zajímá od roku 2001, kdy se s její podstatou seznamuje a začíná postupně studovat i určitou literaturu. Soud má za to, že při svém posledním pohovoru před správním orgánem 13. listopadu 2014, tedy po 13 letech seznamování se s křesťanstvím, kdy sám uvádí, že řadu let již čte, je s podivem, že má o této víře velmi mlhavé vědomosti, když to vyplynulo z jeho posledního pohovoru z 13.11.2014.

Z něho vyplývá, že do dnešní doby žalobce nebyl ani seznámen řádně s, kterou dosud, tedy za 13 let, ani nepřečetl, není žádným praktikujícím křesťanem, neboť sám uvádí, že v kostele již nebyl rok, neboť nemá dostatek času s ohledem na své podnikání s tím, že ve, kde žije, není možno křesťanství praktikovat návštěvou kostela, neboť žádný takovýto ve není.

Žalovaný sice uvedl ve svém vyjádření, že pravoslavný kostel ve není, je tam však domovní kaple, kde jsou pravidelně, a to každou neděli, slouženy bohoslužby a probíhají tam také bohoslužby v době svátků, přičemž ničeho takového se žalobce nezúčastňuje, a ani se spoluvěřícími nesetkává, neboť toto sám uvedl při pohovoru 13.11.2014. Tehdy vysloveně uvedl, že nedochází nikam, modlí se pouze sám doma.

Zde krajský soud uvádí to, co již ve svém přechodném rozsudku, a to tu skutečnost, že pokud se člověk vychovaný v a rozhodne konvertovat ke křesťanství, musí to nezbytně patřit k jeho zásadním životním rozhodnutím, a pokud tomu tak je, rozhodně takovýto člověk musí mít daleko větší povědomost o křesťanství, a také tuto víru určitým způsobem praktikovat, tj. docházet (i když to samozřejmě nemusí být každý týden) na bohoslužby, setkávat se spoluvěřícími, zúčastňovat se občas zpovědi či výuky katechismu, aby se s tímto náboženstvím lépe a podrobněji seznámil.

Nic takového však žalobce neprovádí, neboť to sám v pohovoru uvedl.

Za této situace má soud, stejně jako žalovaný, za prokázané, že žalobce není žádným praktikujícím křesťanem, a že jeho tvrzení, ač soud nepopírá, že byl pokřtěn, ohledně

konverze ke křesťanství, je tvrzením účelovým, neboť žalobce žije v již 8 let a sám uvádí, ač mu v tom nic a nikdo nebrání, že „prakticky“ křesťanství nepraktikuje.

Jak soud uvedl, za účelové toto tvrzení žalobce pokládá právě z toho důvodu, že on sám nemá žádné podrobnější znalosti o křesťanství, nesetkává se spoluvěřícími, nenavštěvuje kostely, a to ani ve dnech svátků apod.

Za účelové tvrzení konverzi ke křesťanství soud pak pokládá také z toho důvodu, že do České republiky žalobce přicestoval bez problémů, v první žádosti o azyl uváděl zcela jiné skutečnosti, a i když v době soudního řízení ohledně jeho první žádosti o azyl již dle něho samotného měl konvertovat ke křesťanství, tuto skutečnost neuváděl ani v řízení před Krajským soudem v Brně ani v řízení před Nejvyšším správním soudem, přestože se jednalo o skutečnost, pokud by byla pravdivá, v životě žalobce velmi důležitou, jakýsi mezník v jeho životě, že pokud by prokázal konverzi ke křesťanství a toto také praktikoval, žalobce věděl, že toto může být jedním z důvodů, proč by mu mohl být azyl na území udělen.

V tomto směru soud tedy uzavírá, a to především z výpovědi samotného žalobce, že tento žádným praktikujícím křesťanem na území České republiky není, ač v České republice je respektována svoboda náboženského vyznání a nikdo, ať je jakéhokoliv náboženského vyznání, z těchto důvodů není na území České republiky perzekuován a žalobce přesto ani v tomto demokratickém státě křesťanskou víru nepraktikuje.

Tím méně má soud za to, že by tuto křesťanskou víru žalobce praktikoval na území Íránu, když ví a sám to uvádí, že s praktikováním křesťanské víry v Íránu by měl u oficiálních orgánů případně i u soukromých osob problémy, že by mohl být vězněn, případně, že by mohl ho stihnout i trest smrti, jak sám uvedl.

Ze založených zpráv ve správním spise, zejména ze zpráv z roku 2013 a 2014, které nejsou rozhodně zprávami zastaralými, vyplývá, že i u křesťanů v, kteří křesťanství nepraktikují veřejně a nezískávají pro tuto víru další občany, tedy v případě, že ji praktikují pouze ve svém soukromí, žádné problémy nejsou.

Jak soud již uvedl, není v případě žalobce na místě se domnívat, i pokud by vzal soud v potaz, že skutečně konvertoval ke křesťanství, že by tuto víru praktikoval v veřejně, tedy navštěvoval bohoslužby v kostelích, veřejně se setkával s dalšími křesťany, či získával na svou stranu pro tuto víru muslimy, když nic takového nedělá ani na území České republiky, kde by v tomto směru naprosto žádný problém neměl.

Soud tedy, pokud jde o rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno podruhé, poté, kdy bylo dokazování doplněno opětovným výsledkem žalobce, dospěl k závěru, že byl zjištěn náležitě skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Soud tedy věc shrnuje tak, že dospěl k závěru, že tvrzení žalobce o jeho konverzi ke křesťanství je účelová, a i pokud by tomu tak nebylo, žalobce na území České republiky křesťanství praktikuje pouze ve své domácnosti, ani zde již dlouhou dobu kostely nenavštěvuje, nezúčastňuje se tedy žádných bohoslužeb, žádného studia katechismu,

nesetkává se s žádnými dalšími křesťany na veřejnosti a není tedy důvodu myslet si, že v jeho případě by byla situace v tomto směru zcela jiná v Když i v, pokud by nepraktikoval křesťanskou víru veřejně a nesnažil se na tuto víru získat část obyvatelstva, by mu žádné nebezpečí nehrozilo.

Pokud pak jde o náklady řízení, ve věci žalobce neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), a pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně